

Doina haiducească IV

Vasile Alecsandri

„Eu, vere, te-aș întreba,
Dacă nu te-ai supăra,
Cu ce hrană te hrănești
De nici vara nu muncești,
Nici iarna nu îmblătești?”
„Nu știi, vere, spune-ți-oi,
Ori o palmă trage-ți-oi.
Când e vară, primăvară,
Iau cu mine merinzioară
Și mă sui pe plai la munte
Unde-s oile mai multe.
Merg la stâne, le petrec
Și de acolo încă plec
Jos, pe valea Oltului,
La steaua ungurului,
Să mă rog la Dumnezeu
Să facă pe gândul meu,
Să dea ploaie cu soare
Ce îndeamnă la culcare,
Să adoarmă stevarii,
Să le fur armăsarii.
Apoi singur îmi fac parte,
Aleg stava în jumătate
Și mă duc, vere, într-o ducă,
De se pare că-s nălucă,
Drept la târg, la Brancoveț,
Unde-s caii mai cu preț.
Iepele care-s cu mânji
Fac cinci sute de florinzi,
Iar de soi moldovenesc
Cu galbeni se cântăresc,
Apoi, vere, încă plec
La Anița de petrec
Viață bună-ndestulată,
Cât mi-e punga nesecată,
Și petrec într-o întinsoare
Tot la umbră, la răcoare,
Cu trupul pe frunze căzute,
Cu gura la cep de bute,
De-aud vinul gâlgâind
Și mândruțele alergând
Ca să le sărut pe rând.